

PUPPY'S AVONTUUR

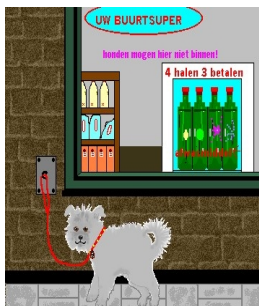


PetraLouise Muris



Dit boek is geregistreerd.
File-Reg International B. V. te Hilversum.
Licentiebeheer: J.A Vroegop Delft.
Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.

Bladzij	hoofdstuk
3	1 Een klein hondje.
6	2 Waar is Puppy?
9	3 Wat er met Puppy is gebeurd.
13	4 Helemaal alleen.
15	5 Vossen.
18	6 Een paard dat hond wil zijn.
21	7 Geen honden maar koeien.
24	8 De bevrijding van Boris.
27	9 Thuis.



Zo hoort het.

HOOFDSTUK 1 EEN KLEIN HONDJE.

Lieneke en Vincent zitten op de achterbank van de auto. Zij zijn dolblij, want vandaag krijgen zij een hondje. Papa heeft de auto gestart en samen met mama gaan zij op weg. Zij gaan naar oom Gijs, de broer van papa. Hij woont op een boerderij samen met tante Lien en hun kinderen. Naast zijn grote gezin heeft hij ook veel koeien. Hun hond Belle heeft een nest jonge hondjes, daarvan mogen de kinderen een puppy uitzoeken.

Tante Lien zwaait als zij de auto op het erf ziet rijden. De neefjes en nichtjes hollen naar de auto. 'Stap uit, kom mee!' gillen zij door elkaar.

'Wij gaan eerst binnen iedereen begroeten,' zegt mama: 'dat is beleefd.' Zij stapt als eerste uit en opent het portier voor haar kinderen.

Die hollen meteen naar binnen. Tante Lien en oom Gijs krijgen een zoentje. Daarna hollen zij met hun neefjes en nichtjes naar Belle 's hondenmand.

Belle kijkt lief naar haar jongen. Zij likt ze allemaal. Er zijn grijze hondjes en gevlekte grijs wit zwarte hondjes.

De kinderen vinden alle hondjes even lief, zij willen best alle hondjes hebben.

Mama vindt één genoeg.

De kinderen spelen met alle hondjes. Zij hebben hun keus snel gemaakt. Het grijze hondje vinden zij het liefst.

Het likt hun handen en is erg speels. Hij heeft een pluizige vacht en kijkt koddig uit zijn oogjes. Hij keft blij als zij hem optillen. Als zij hem terug in de hondenmand zetten jammert hij zielig.

‘Kom, we gaan mama en papa vertellen dat wij een puppy hebben uitgezocht.’

Alle kinderen rennen de woonkamer binnen en schreeuwen door elkaar. Oom Gijs loopt mee terug naar de hondenmand. ‘Welke?’ vraagt hij.

‘Deze, wij willen deze grijze hebben, oom Gijs!’



‘Vinden jullie zo’n gevlekte niet leuker?’ vraagt hij.

‘Nee, we willen deze! Mogen wij deze hebben, oom Gijs?’ Oom Gijs knikt. ‘Hij moet nog wel ingeënt en onderzocht worden, jullie moeten eerst met hem naar de dierenarts. Jullie krijgen hem voor niks, dus die dokter betaalt jullie vader maar.’ Met zijn grote handen haalt hij de grijze puppy uit de hondenmand. ‘Hier,’ zegt hij. Voorzichtig legt hij de puppy in de armen van Lieneke. ‘Ik wil hem ook vasthouden hoor,’ sputtert Vincent na een tijdje. ‘Straks, ik heb hem nu,’ moppert Lieneke. Zij aait het hondje en die beantwoordt het door haar te likken. Vincent is jaloers, hij schreeuwt. ‘Jij moet altijd je zin hebben, ik wil hem nu eens vasthouden!’ Hij trekt het hondje uit haar handen en... laat het beestje vallen. Lieneke slaat Vincent en pakt het jankende hondje weer op.

Zij holt met hem naar de woonkamer.
'Mama, Vincent heeft het hondje laten vallen!' Oom Gijs kijkt bezorgt naar het jonge diertje.
'Zo te zien heeft hij niets, hij kwispelt en jankt niet.'
Hij bekijkt het jonge hondje van alle kanten.
'Zo op het eerste gezicht mankeert hij niets.
Hij kijkt boos naar Vincent. 'Het is geen knuffelbeer, Vincent! Jij zult voorzichtiger met hem moeten zijn, anders krijgen jullie deze hond niet!' Vincent krijgt tranen in zijn ogen en begint te huilen hij snikt:
'maar ik, maar...ik wilde hem alleen maar even vast houden. Hij glipte uit mijn handen.' Oom Gijs legt het diertje in de armen van Vincent. 'Voorzichtig hè!' Hij kijkt hem knorrig aan. Hij blijft nog even staan om te zien of hij lief voor het hondje is.

Lieneke speelt ondertussen met de andere kinderen op het erf tussen de kippen. 'Ik ga naar de koeien kijken,' lacht zij en rent alvast naar de koeienstal. De anderen rennen haar achterna. 'Ze lopen in de wei,' gillen haar neefjes. De stal blijkt inderdaad leeg. 'Mag ik van jullie vader naar de wei?' 'Dat moet je hem maar zelf vragen,' joelen de kinderen. Met zijn allen hollen zij naar binnen. Lieneke is teleurgesteld als mama en papa weer naar huis willen. Zij hebben hun jas al aan. 'Wij moeten eerst langs de dierenarts en ik moet ook nog brood halen. Geef oom en tante maar een dikke zoen en bedank hen voor het lieve hondje. Zeg ook jullie neven en nichten gedag, zij moeten maar eens bij ons op visite komen.'
Zij stappen in de auto.
'Dag allemaal!' Dan stuurt papa het erf af, de rijbaan op.

HOOFDSTUK 2 WAAR IS PUPPY?

Al heel snel zijn zij bij de dierenarts. Zij zijn meteen aan de beurt. Met zijn allen gaan zij de behandelkamer binnen. De dierenarts geeft hen allemaal een hand en vraagt vriendelijk: 'zetten jullie het hondje op de behandeltafel, dan onderzoek ik hem eerst.' De dokter luistert naar het snel kloppende hartje en laat het hondje alle pootjes bewegen. Hij voelt aan zijn buikje en kijkt in zijn bekje. 'Hoe heet jullie hondje?' vraagt hij. De kinderen kijken elkaar aan, zij hebben nog geen naam bedacht. De dokter zegt: 'ik noem hem gemakshalve Puppy, volgende keer kunnen jullie dat veranderen. Hoe heten jullie van jullie achternaam?' 'Puppy van Kooten,' schreeuwt Vincent.

'En waar woont de familie van Kooten?'

Vincent vertelt waar hij woont en mama geeft haar mobile telefoonnummer. De dokter geeft het hondje injecties. 'Zo,' zegt hij: 'mijn assistente helpt jullie verder. Tot ziens, veel geluk met jullie hondje.'

De kinderen geven hem een hand en hollen met Puppy naar buiten. Mama en papa zijn nog binnen.

'Hij heeft geen pijn gehad van die prikken, want hij jankte niet,' lacht Lieneke.

Zij wandelen beiden met Puppy naar het einde van het pad. Puppy snuffelt overal en hier en daar doet hij een plasje. 'Goed zo,' zegt Vincent, hij aait Puppy: 'plassen doe je buiten.'

Mama en papa komen nu ook naar buiten, zij lopen naar hun auto.

'Instappen kinderen, we gaan!'

Mama geeft in de auto haar sleutels aan Vincent. Jullie gaan straks wat boodschappen halen. Papa en ik gaan in de stad hondenspullen halen.' Zij grist een papertje uit haar tas.

'Ik schrijf enkele boodschappen op, zetten jullie de melk meteen in de koelkast!' Verlies mijn sleutels niet en hier hebben jullie geld, jullie mogen ook een snoepje kopen.'

Na een tijdje stopt de auto voor de supermarkt.

'Mag Puppy mee?' vraagt Vincent.

'Als jullie goed op hem letten.'

De kinderen stappen uit en zwaaien mama en papa goedendag.

'Tot zo,' roept mama. De auto rijdt weg.

Vincent haalt een karretje en Lieneke loopt alvast met Puppy naar binnen.

Binnen loopt een beveiligingsbeambte. Hij ziet er op toe dat niets uit de winkel gestolen wordt.

Hij kijkt naar Lieneke. Hij ziet ook het hondje.

'Meisje, die hond moet buiten blijven!' Hij wijst naar de uitgang. 'Honden mogen niet in de winkel, het mag niet van de warenwet. Honden zijn vies, zij plassen overal, zij verharen ook.'

Lieneke kijkt beteuterd, zij loopt gehoorzaam naar buiten. Vincent ziet haar en komt met het karretje naar haar toe lopen.

'Honden mogen niet naar binnen,' jammert Lieneke.

'Dan doe ik wel alleen de boodschappen. Blijf jij hier op mij wachten.' Vincent gaat de winkel in.

Na een kwartier komt hij weer buiten. Hij heeft een grote tas vol boodschappen. Hij kauwt op een drop.

'Heb jij voor mij ook snoep gekocht?' vraagt zijn zusje.

‘Nee, kom we gaan naar huis.’

Lieneke gilt boos: ‘geef hier die portemonnee, ik wil ook snoep kopen. Neem jij die hond nu maar eens even!’

‘Nee, ik draag de tas, ik kan de hond er niet bij hebben.’ Lieneke huilt.

‘Oke, we zetten de hond wel even in een winkelwagentje, dan loop ik mee naar binnen.’

Bij de deur staat de beveiligingsbeambte, hij zegt: ‘nee kinderen, naar buiten met die hond!’

De kinderen sputteren eerst nog tegen.

Dan rijden zij het winkelwagentje naar de andere wagentjes die in een sliert buiten staan.

Ze huppelen naar binnen.

Even later komen de twee lachend de winkel uit.



Zij hollen naar de winkelwagens.

Tot hun grote schrik zien zij Puppy nergens. Alle wagentjes zijn leeg.

‘Waar is Puppy!’ gillen zij verbijsterd. Zij hollen de winkel in en vragen aan iedereen of iemand weet waar hun hondje is.

Daarna zoeken zij in de nabije omgeving.

‘Ik moet eerst de melk thuisbrengen,’ zucht Vincent: ‘wij gaan daarna weer verder zoeken.’

‘Mama zal wel kwaad worden,’ jammert Lieneke, zij begint te snikken.

Met een eng gevoel in hun maag van zenuwachtigheid lopen zij naar huis.

HOOFDSTUK 3 WAT ER MET PUPPY IS GEBEURD.

Puppy wordt door Lieneke en Vincent buiten achtergelaten in een leeg winkelwagentje. Hij mag de supermarkt niet in. Hij heeft nog geen halsbandje en geen riempje waarmee hij aan de speciale haken aan de muur, buiten aangelijnd moet wachten. Het is druk buiten de winkel. Mensen pakken een karretje en lopen af en aan de winkel in en uit. Puppy jankt hard als mensen passeren. Dan stopt een jongen met een fiets vlak bij Puppy. Hij aait hem en zegt: 'van wie ben jij eigenlijk?' Puppy jankt zacht en likt zijn handen. De jongen blijft vijf minuten bij Puppy voor de winkel wachten. Hij denkt dat Puppy geen baasje heeft. Hij stopt het hondje onder zijn jas en fietst naar huis.

Als Peter thuis is, verstopt hij Puppy in zijn slaapkamer. Zijn vader mag niet weten dat hij een hond heeft. Hij is gemeen voor dieren, hij slaat ze. Daar heeft hij straf voor gehad. Daarom mogen zij geen dieren in huis hebben. Soms komt politie controleren of er geen dieren in huis zijn, die worden dan meteen weggehaald. Peter denkt dat het hondje veilig is in zijn slaapkamer. Hij maakt van een oude deken een slaapplekje voor Puppy en haalt een kom water uit de keuken. Puppy jankt zacht als Peter de slaapkamer binnenkomt met het kommetje.

'Stil, stt, je mag niet janken, je moet rustig zijn!'

Hij bedenkt een naam voor Puppy.

'Ik noem je Pluis,' zegt hij en knuffelt het hondje.

Hij zoekt in zijn bureau of hij touw heeft om een riempje te maken. Ingespannen, met zijn tong half uit zijn mond, vlecht hij een riem voor Pluis. Hij kijkt daarna in zijn spaarpot of er genoeg geld in zit voor hondenvoer. Hij sluit Pluis op en fietst naar de dierenwinkel.

‘Wat mag het zijn?’ vraagt de vriendelijke verkoper.

‘Ik wil dierenvoer,’ zegt Peter.

‘Wat voor een dier heb jij dan?’

‘Een hond.’

‘Hoe oud is die hond?’

‘Het is een babyhond.’

‘Heb jij hem pas?’

‘Ja, meneer.’

‘Dan moet hij puppyvoeding met extra vitaminen en kalk. Je kunt dit aanlengen met warm water. Dat is dan drie euro.’ Peter heeft gelukkig drie euro’s.

Peter fietst snel naar huis, hij hoopt dat zijn vader nog niet thuis is. Peter schrikt als hij zijn vader in huis treft. ‘Dag pa,’ zegt hij zacht.

‘Wat heb je daar in die plastic tas?’ vraagt zijn vader.

‘Papier om vliegtuigjes te vouwen.’ Peter rent vlug zijn kamer in. Hij durft niet meteen naar de keuken om warm water te halen voor het hondenvoer.

Hij wacht nog even totdat hij genoeg lef heeft om naar de keuken te glippen.

Als hij eindelijk al zijn moed heeft verzameld, rent hij naar de keuken. Zijn vader schilt aardappels.

‘Mag ik warm water voor mijn lijm, ik moet het zacht maken,’ jokt Peter. Zijn vader geeft hem een kommetje warm water. ‘Niet teveel kliederen hè! Houdt jouw kamer een beetje netjes anders zwaait er wat,’ waarschuwt hij.

Zijn vader heeft losse handen en deelt veel pakken slaag uit. Peter is bang voor zijn vader.

Als Peter in zijn kamer is maakt hij gauw het voer voor Pluis klaar.

‘Als ik heb gegeten laat ik je uit, jij moet nu even wachten, Pluis. Tot zo,’ legt hij Pluis uit.

Hij sluit zijn kamer af en gaat aan tafel zitten.

Als hij aan tafel zit hoort hij Pluis janken. Hij kijkt zijn vader geschrokken aan.

‘De burens hebben zeker een hond,’ vraagt zijn vader zichzelf af.

Peter vraagt: ‘mag ik zo, even buiten spelen?’

‘Even, je moet om halfacht naar bed.’

Na het eten stopt Peter, Pluis in zijn sporttas en holt naar buiten. In het park laat hij Pluis uit.

Als het bijna kwart over zeven is, loopt hij met zijn sporttas zijn kamer in.

‘Poets je tanden, fris jezelf op, doe je pyjama aan,’ roept zijn vader vanachter de televisie: ‘je gaat niet als een zwijn jouw bed in. Welterusten vent!’ Peter is blij dat er vanavond voetbal op de tv is.

Pluis ligt op het dekontje als Peter zijn bed instapt.

‘Rustig Pluis, ik wil je vanacht niet horen,’ fluistert Peter.

Al snel slaapt Peter, hij hoort Pluis niet.

Pluis loopt de kamer rond en jankt bij de deur.

Midden in de nacht staat zijn vader ineens in de slaapkamer. Hij knipt het licht aan. ‘Wat is dat voor de drommel!’ schreeuwt hij. Hij ziet Pluis, hij ziet ook overal zachte hoopjes, het hondje heeft er doorheen gelopen. Met een ruk trekt hij het dekbed van Peter af. Die krijgt meteen een flinke mep.

‘Opstaan jij!’

Peter kijkt verschrikt naar de vloer.

‘Haal een emmer water en ruim deze troep direct op! Hoe kom jij aan die hond?’

Zijn vader bukt om het hondje onder het bed vandaan te jagen. ‘Hier!!’ gilt hij. Pluis is bang, trillend zit hij op het verste plaatsje onder het bed. ‘Ik zal je pakken smerig beest!’ Pa kruipt onder het bed maar grijpt in een hondenkeutel. Hij wordt nog bozer. ‘Wel verdraait!’ gilt hij en gooit een autootje naar het hondje. Als Peter zijn kamer binnenloopt met een emmer sop, vlucht het hondje met zijn vieze pootjes over de licht roze loper door de gang. Zijn vader rent het diertje achterna.

Peter huilt, hij is bang dat zijn vader het hondje pijn zal doen. Voor wat frisse lucht zet hij de keukendeur open en maakt ook de loper in de gang schoon. Opeens schiet het hondje voorbij en rent de tuin in. De tuin heeft geen schutting en het diertje verdwijnt in de nacht. Zijn vader gromt nog wat en geeft Peter nogmaals een klap. Hij kijkt dreigend naar zijn zoon. ‘Morgen voordat ik naar mijn werk ga, vertel jij mij alles, hoor jij mij rot jong!’ Hij heft zijn hand op, maar Peter ontwijkt de klap.

Als Peter weer in zijn bed ligt is hij toch blij dat het hondje ontsnapt is. Hij is blij dat zijn vader het hondje geen pijn kon doen. ‘Ik moet geen beesten meer mee nemen,’ denkt hij: ‘mijn vader is niet lief voor beesten, ik ben dom geweest.’

Ondertussen rent Puppy angstig naar het park. Daar komt hij tot rust als hij zijn eigen plasjes ruikt. Hij snuffelt aan iedere boom. Hij loopt uren lang in het donker.

HOOFDSTUK 4 HELEMAAL ALLEEN.

Tegen de ochtend kan hij zijn oogjes niet meer



openhouden.

Hij laat zich in het zachte gras vallen en valt snel in slaap.

Af en toe bewegen zijn pootjes en jankt hij in zijn slaap, hij droomt dat Peter's boze vader hem opjaagt.

Na een uur wordt

hij wakker. Hij rekt zich uit en schudt zich uit. Dan begint hij weer te wandelen.

Na enig gesnuffel begint zijn maagje te knorren.

Hij heeft trek in een hapje, hij heeft ook dorst. In zijn nabijheid is een sloot met groen water. Hondjes zijn niet kieskeurig en dorst is dorst. Hij vindt dat hij nu drinken moet. Hij loopt naar oever. Puppy kan niet bij het water, de walkant is te hoog en het water staat te diep. Hij rekt zich uit.

'Plons'

Puppy drijft in het groene water.

Plotseling is hij zijn dorst vergeten. Hij wil terug op de walkant. Zijn pootjes maaien door het water, gelukkig kunnen honden zwemmen. De walkant is te hoog. Puppy kan niet uit de sloot klimmen.

Jankend zwemt hij heen en weer. Er is niemand in de buurt, niemand hoort hem janken.

Jammerend zwemt hij langs de walkant om ergens omhoog te kunnen klimmen.

In de verte staat hoog riet. Puppy peddelt er als vanzelf naartoe. Opeens voelt hij onder zijn achterpoten de bodem van de sloot, maar het kleine hondje zakt weg in de modder. In de modder staat de enorme hoge rietkraag. Met zijn neus duwt hij hard tegen de rietstengels die meteen opzij deinzen. Met zijn voorpootjes en zijn bekje trekt hij zichzelf uit de modder. Hij baant zich tussen de rietpluimen een weg naar de oever.

Eindelijk staat hij op de walkant. Hij schudt zich uit. Puppy draait zijn kop naar zijn rug. 'Brr, wat stink ik,' denkt hij. Meteen begint hij zichzelf schoon te likken.

Na verloop van tijd heeft hij zijn pelsje schoongelikt, dan is het tijd om zich te koesteren in de warme zon.

Het kleine hondje heeft honger. Zijn moeder is niet in de buurt om hem melk te geven. Hij zoekt op de grond naar iets eetbaars. Hij likt wat mieren naar binnen, maar dat is bij lange niet genoeg. Zijn maagje knort nog steeds. Opeens spitst hij zijn oortjes. Hij hoort iets vreemd's daar in de verte. Lang kan hij zijn oortjes nog niet spitsen want die slaan meteen weer dubbel. Hij kijkt waar het geluid vandaan komt. 'Zie ik het goed?' schijnt hij te denken. In de verte lopen honden. Puppy zwaait wild heen en weer met zijn staart, zo blij is hij. 'Misschien weten die honden waar mijn moeder is. Dan krijg ik misschien heerlijke melk. Dan heb ik gaan honger meer.'

HOOFDSTUK 5 VOSSEN.

In de verte ziet Puppy honden lopen. Meteen gaat hij er op af. Zo goed en kwaad als hij kan holt en springt hij over de graspollen.

‘Hoera,’ denkt Puppy: ‘dat zijn soortgenootjes.

‘Waf, waf, waf,’ roept hij blij.

Maar de soortgenoten rennen de struiken in.

Het lijkt of zij bang zijn voor Puppy.

‘Niet weggaan, waf, waf, waf!’

Als het kleine hondje bij de struiken is, zijn de andere honden verdwenen. Puppy jankt verdrietig, hij voelt zich helemaal alleen. Hij laat zich weer in het zachte gras vallen en likt de grond. Als hij van vermoeidheid met zijn oogjes knippert ziet hij ineens weer een hond. Het is een rood - oranje hond met lange haren. Het heeft dunne poten en een prachtige pluimstaart met een wit uiteinde. De bef van de hond is ook wit. Voorzichtig kijkt de hond om zich heen. Hij ziet Puppy niet want die ligt plat tegen de grond. Puppy houdt de mooie hond scherp in de gaten. Dan springt de hond ineens op en laat zich op een muis vallen. Hij eet hem op. ‘Is dat eten?’ denkt Puppy die meteen weer opstaat. De mooie hond verdwijnt in de bossen.

Puppy gaat ook op muizenjacht, maar hij is niet snel genoeg. Uiteindelijk vindt hij weer een mierenhoop, en smakt er op los. Puppy likt zijn bek af en gaat de struiken in. Na lang zoeken vindt hij een hol. Het is een heerlijk koel schuilplaatsje. Hij wil zich erin verstoppen en lekker lang gaan slapen.

‘Wat doe jij hier!’ zegt opeens iemand in het hol.

De rood – oranje hond met de witte snuit komt grommend tevoorschijn.

Puppy deinst achteruit. De kwade hond komt grommend op hem aflopen. Hij laat al zijn scherpe tanden zien en zijn snuit is kwaad gerimpeld.

'Waf, waf, waf, ik ben een hond,' roept Puppy en springt van plezier een stukje in de lucht.

'Ik ben geen hond, ik ben een vos, grauw!'

'Vos? Wat is dat voor een hond?'

De vos staat nog steeds dreigend voor Puppy.

Hij laat nog steeds zijn tanden zien.

Dan rent hij op Puppy af en bijt hem overal waar hij maar bijten kan.

Puppy laat de vos zijn buik zien, om te laten zien dat de vos de baas is. De vos blijft bijten.

Het kleine hondje kermt hartverscheurend.

Wat bijt die vos gemeen. Puppy voelt zijn velletje nat worden, hij bloedt. Het kleine hondje bijt nu terug, zijn goede humeur is nu voorbij. Met zijn tanden die zo scherp als spelden zijn, bijt hij flink terug. De kleine hond heeft niet geleerd dat hij weg moet rennen als hij niet winnen kan. Dus gaat het gevecht gewoon door. Puppy kan niet meer, hij is totaal uitgeput en heeft overal bijtewonden. Dan laat hij zich vallen en blijft heel stilliggen. Zo verstrijkt er een uur en nog een uur. De vos komt af en toe kijken en hem besnuffelen. Puppy jankt.

Opeens komt er een andere vos uit het hol. Eerst likt zij Puppy schoon daarna pakt zij Puppy bij zijn nekvel en sleept hem het hol in, daar begint zij hem opnieuw te likken. Zij likt al zijn wondjes schoon. Puppy jankt nog steeds, dan gaat zij op haar zij liggen, Puppy mag haar melk drinken. Hij drinkt heel voorzichtig.

De melk klievert langs zijn bekje, het is heel zoet, zoeter dan de melk van zijn mama. Als zijn buikje bol is van het drinken gaat hij dicht tegen haar aanliggen.



Hij is niet het enige jonge dier in het donkere hol. Overall om hem heen hoort hij gepiep en gegrom. Het kleine hondje voelt zich veilig want mama vos ruikt heerlijk. Puppy voelt zich tevreden en valt in slaap.

Als hij eindelijk na een paar uur wakker wordt, mist hij mama vos. Hij voelt in zijn nabijheid of hij haar kan ontdekken. Hij voelt alleen de jonge vosjes. Helemaal in het duister loopt hij naar het licht aan het eind van de lange gang. Hij ruikt frisse lucht, hij staat weer buiten. Hij jammert aandoenlijk omdat mama vos niet in de buurt is. Hij vindt haar lief en wil bij haar blijven. Puppy weet niet dat mama vos eten zoekt voor haar kinderen. Hij denkt dat hij verlaten is en gaat weer verder wandelen. Dit keer zal hij uitkijken voor vreemde dieren en er niet zo snel op af hollen.

HOOFDSTUK 6 EEN PAARD DAT HOND WIL ZIJN.

Puppy heeft een vol buikje, hij dartelt van wei naar wei. Onderweg komt hij verscheidene dieren tegen, geen daarvan lijkt op een hond, hij is daarom niet bang voor hen.

In de sloot staat een reiger.

Hij heeft net een vis gevangen en slokt hem naar binnen. Puppy kijkt nieuwsgierig naar de grote vogel, hij blaft blij. De reiger vliegt geschrokken weg. Dan komt hij eenden tegen. Puppy huppelt eropaf maar de eenden vliegen op. Van verveling krabbelt hij met zijn achterpoot aan zijn flapootje. Dan springt er opeens een pad voorbij. Puppy springt boven op hem en bijt hem speels. De pad is bang en neemt een sprong in een modderpoel. Puppy ziet hem niet meer, hij wandelt weer verder.

In de verte ziet hij langharige honden lopen. Voorzichtig sluipt hij naar hen toe. 'Mè, mè,' roepen zij: 'wij zijn geen honden domme hond, wij zijn schapen.' Puppy is even teleurgesteld maar ontdekt plots een hele grote bruine hond. Hij holt er enthousiast naartoe. 'Waf, waf, waf ben jij een hond?' 'Ja, ja hinnik, hinnik,' zegt het bruine paard. 'Weet jij misschien waar mijn mama woont?' vraagt Puppy en kijkt hoopvol naar het steigerende paard dat dolblij is omdat hij voor een hond wordt aangezien. 'Wat voor een geluid maakt een hond?' denkt het paard vluchtig: 'o, ja ik weet het weer! Woef, woef, hinnik!' Puppy is blij dat hij een aardige hond is tegengekomen. Het paard rent blaffend rondjes en Puppy rent er blaffend achteraan. 'Waf, waf, weet jij waar mijn mama woont?'

‘Woef, hinnik misschien in de stad, misschien in een boerderij. Ik weet het niet, ik heb geen verstand van mama ‘s. Zijn dat ook honden zoals wij, hinnik woef, woef?’ ‘Mijn mama is een grijze grote hond, zij is ook een beetje zwart.’



‘Op de boerderij wonen honden, ik ben er één van, woef, hinnik.’ Het paard rent nog maar eens een rondje.

‘Dan ga ik nu naar de boerderij, misschien woont mijn mama daar,’ zegt Puppy: ‘dag grote hond.’

Puppy rent zo hard hij kan naar de boerderij.

Echter, als hij daar aankomt is het geen echte boerderij maar een manege. Het zijn enorme stallen waar paarden wonen. Puppy denkt dat het allemaal grote honden zijn, luid blaffend rent hij langs de stallen. ‘Weet iemand waar mijn mama woont? Die bruine hond in de wei weet het niet.’

‘Bruine hond in de wei? O, nee ik ben bang voor honden,’ hinnikt een paard.

Puppy is verbaasd om die reactie.

‘Maar, maar, jij bent zelf toch ook een hond?’
‘Hinnik,’ lacht het paard: ‘laat mij niet lachen, ik ben een paard en nog wel de duurste hier. Ik ben een Arabier en ik kan harder rennen dan alle paarden die hier wonen.’ Hij schudt zijn manen. ‘Ik ben de mooiste. Overigens weet ik niet waar je mama woont. Misschien hier verderop, je weet wel twee weilanden verder, daar staat een boerderij.’
‘Dus jij bent een paard?’
‘Ja, ik ben gelukkig geen hond!’
‘Dan... is die hond in het weiland... geen hond,’ hakkelt Puppy.
‘Ach ik weet nu wie je bedoelt. Dat bruine paard heet Harry, hij is gek op honden. Zijn bazin heeft er drie en die wonen allemaal in haar huis. Ik denk dat Harry jaloers op hen is. Hij moet altijd hier blijven, hij mag niet in haar huis. Arme Harry. Mensen zijn gemeen, neem dat maar van mij aan. Ik zou ook wel in een mensenhuis willen wonen, het schijnt dat ze daar goed eten. Ik lust graag appels, iedereen lust appels, al mijn vrienden lusten appels. Ik heb trek in een appel.’
‘Ik ga hoor... dag!’ Puppy vindt dat het Arabische paard teveel kletst. Hij wil naar de boerderij.
‘Ik heb gisteren een suikerklont gehad,’ gaat het paard verder: ‘ik kreeg last van mijn tanden, ik word er ook hees door, erg vervelend allemaal, vind jij ook niet?’ Puppy wil wegrennen maar dat vindt hij onbeleefd, hij blijft keurig staan wachten totdat het paard uitgekletst is.
‘Enfin, ik kreeg ook buikpijn, de dokter heeft mij een pilletje gegeven. Daar werd ik misselijk van, dat kan gebeuren weet je wel.’ Het paard bukt om iets in zijn stal te eten. Terwijl hij verder praat, rent Puppy naar het volgende weiland.

HOOFDSTUK 7 GEEN HONDEN MAAR KOEIEN.

'Zwart, witte honden,' denkt puppy als hij koeien op een afstand ziet. Zo hard hij kan rent hij er op af.



'Meu, boe!' schrikt een koe en holt weg naar de andere koeien. 'Wacht, blijf staan,' blaft Puppy: 'weten jullie misschien waar mijn mama woont?' 'Ik weet het niet hoor!' kreunt de koe die moe is van de renpartij.

'Dit is toch een boerderij, wonen hier misschien kleinere honden?' Puppy kijkt de koe vragend aan. 'Nog kleinere honden, honden zoals jij, maar dan nog kleiner?' De koe denkt na. 'Nee, hier wonen alleen grote honden.'

'Ik zie ook wel die grote honden in het weiland, maar ik bedoel kleiner dan zij,' probeert Puppy de koe aan het verstand te brengen.

De koe schaterlacht: 'domme hond, dat daar, die dieren daar... zijn koeien. Zij zijn daar apart gezet omdat zij binnenkort moeder worden. Ik verheug mij er al op. Het wordt straks gezellig op onze boerderij.'

'Zijn dat koeien?' vraagt Puppy.

De koe kijkt hem stomverbaasd aan en draait zich onmiddellijk om. 'Meu, ik heb in mijn leven nog nooit zo'n domme hond meegemaakt!' Zij eet van het gras en geeft het hondje geen aandacht meer.

Puppy loopt langs haar om bij het pad te komen dat naar de boerderij leidt. Kippen, parelhoenders en konijnen lopen op het erf. 'Hallo,' groet Puppy vriendelijk: 'wonen hier honden?'

'Kukeleku, jazerker!' roept een haan die op het dakje zit van de kippenren. 'Daar, kijk daar ligt er één.'

De haan springt van het dak af en loopt voor Puppy uit naar de vastliggende hond.

'Er is bezoek voor jou, Boris!' kraait hij.

Boris kijkt lodderig, hij is net wakker. 'Mm?'

'Er is bezoek voor je,' kraait de haan nogmaals.

Boris ziet Puppy, meteen vraagt hij zich af of hij een nieuwe aanwinst is als waakhond.

'Aangenaam,' verkneukeld Boris zich, omdat hij denkt dat Puppy voortaan op de boerderij moet passen en hij met pensioen kan gaan.

'Bent u de enige hond hier?' vraagt Puppy.

'Jazerker, de enige waakhond hier. Kom maar vast hier liggen dan wen je vast,' lacht Boris tevreden.

'Nee dank u wel, ik zoek mijn mama. Als zij niet hier woont moet ik weer verder. Boris kijkt erg teleurgesteld, hij begint te janken: 'maar..., maar ik dacht dat jij mijn plaatsvervanger was. Ik wil net als jij lekker de vrijheid hebben.' Puppy krijgt medelijden met de oude kettinghond.

Hij wil een manier bedenken om hem los te maken. Hij loopt naar de schuur om daar iets te halen waarmee hij de ketting kapot kan maken. Als hij de schuur open doet, lopen er meteen geiten en bokken naar buiten. 'Bè, bè, bè uit de weg. Kom jongens we mogen naar buiten!' Puppy schrikt, hij rent meteen terug naar de kettinghond. 'Ik kan jou niet helpen,' zegt Puppy: 'maar als ik mijn mama vind, kom ik terug om je te bevrijden.' Boris kijkt zuur. 'Dat zal wel,' jammert hij.

Als puppy langs het huis van de boer en boerin wandelt hoort hij andere honden blaffen. 'Waf, woef een vreemde hond. Waf, woef wat doe jij hier!' 'Ik heet Puppy en ik zoek mijn mama, weten jullie waar zij is?' 'Ga weg woef waf, je hoort hier niet,' gillen de honden. Puppy loopt teleurgesteld het erf af naar een andere wei.

Terwijl de tijd verstrijkt krijgt het kleine hondje weer honger. Hij kijkt om zich heen of er ergens een huis staat. 'Waar woon ik toch,' denkt hij. Hij wordt er moedeloos van. Hij laat zich tussen de grassprietten zakken en knippert zijn oogjes in het zonlicht. 'Was ik maar bij mijn mama.' Voor hij het goed en wel beseft slaapt hij weer.

Midden in de nacht wordt hij wakker van de vochtige kille lucht. Het is stikdonker er is zelfs geen ster te zien. De maan verschuilt zich af en toe achter een wolk.

HOOFDSTUK 8 DE BEVRIJDING VAN BORIS.

Puppy schrikt als hij dichtbij voetstappen hoort.
'Wie is daar, waf, waf! blaft hij.
'Dat zou jij wel willen weten hè?' zegt een zachte stem vlak naast hem.
'Jouw stem komt mij wel bekend voor, ben jij, ben jij, jij bent vader vos!' Puppy staat ineens rechtop.
Hij ziet vader vos niet maar ruikt hem wel.
'Waarom ben je hier!' schreeuwt Puppy in paniek, hij is bang om gebeten te worden.
'Tja, ik ben op jacht, ik moet iets te eten halen voor mijn vossenkinderen. Wees maar niet bang, ik doe jou niks, jij bent nu als een zoon voor mij.'
Puppy haalt opgelucht adem: 'wat wil je dan eten? Hier is niets te vinden.'
'O jawel hoor, hier in de buurt zijn kippen. Ik haal er één voor mijn kinderen. Ga je mee?'
Puppy heeft razende trek, een kip zou er wel ingaan. 'Ja goed, ik ga mee als jij mij wilt helpen Boris de waakhond te bevrijden in ruil voor een kip.'
Vader vos grinnikt: 'koud kunstje.'

De twee hollen naar de boerderij waar Boris woont. De kippen slapen in de kippenren. De vos wringt zich naar binnen en grijpt een kip. Het is een hels kabaal in de kippenren, de kippen kakelen en fladderen in paniek. Boris hoort het kabaal en blaft: 'woef, scheer je weg anders bijt ik je!'
'Stt, stil,' fluistert Puppy in zijn oor: ik vraag aan vader vos of hij je losmaakt. Jij mag dan met ons mee.' 'Helemaal niet, ik wil niet dat een vos hier kippen steelt,' blaft Boris. Puppy rent naar de kippenren.

'Vlug vader vos, Boris blijft blaffen. Straks wordt de boer wakker en dan zwaait er wat.'



Vader vos loopt met een kip in zijn bek expres vlak langs Boris. De ketting staat strak gespannen. Boris springt en rukt aan de ketting, hij wil de vos pakken. Vader vos loopt nog een keer parmantig langs Boris. Boris schreeuwt en tiert, hij trekt en trekt nog harder aan zijn ketting, hij kan net niet bij de vos. Dan breekt de ketting, Boris is los. De vos rent ervandoor en Boris rent hijgend achter hem aan.

'Ik zie jullie straks in mijn hol dan krijgen jullie een stuk kip. Volg mijn spoor, ruik waar ik ben Puppy!' roept vader vos en hij verdwijnt in het donker.

Boris heeft de moed opgegeven, hij is moe. Hij is helemaal niet gewend om te rennen, hij is immers een kettinghond. 'Ik ben hem kwijt,' zegt hij tegen Puppy: 'ik ga naar mijn hok terug.'

‘Nee niet doen, de boer geeft je dan een nieuwe ketting. Jij bent nu vrij daar heeft vader vos voor gezorgd.’

‘Vader vos? Hoezo?’

‘Ik heb hem gevraagd jou te bevrijden in ruil voor een kip. Jij mag hem niet aanvallen, wij gaan nu eerst bij hem eten. Ik leg je uit hoe jij zijn spoor kunt ruiken.’

Boris lacht: ‘mijn neus zegt mij niks. Ik loop wel mee. Uiteindelijk ben ik nu een vrije hond, ik kan gaan en staan waar ik zelf wil.’

Na een poos staan zij beiden voor het vossenhol.

‘Mama vos, mogen Boris en ik binnen komen?’

Vader vos komt naar buiten, hij vraagt: ‘gaat het een beetje, meneer Boris? Hoe voelt het om vrij te zijn? Kom binnen, de kip is verdeeld, wij kunnen meteen gaan eten, wij hebben op jullie gewacht.’

Puppy en Boris lopen het donkere hol in.

‘Ik heb nog nooit in het donker gegeten,’ giechelt Boris.

Het is die nacht heel gezellig en knus in het vossenhol. De kleine Puppy is blij dat hij weer even bij mama vos is.

Heel vroeg in de morgen nemen de honden afscheid van de vossen.

Puppy is vastberaden zijn boerderij te zoeken.

Hij hoeft niet meer alleen te wandelen, Boris gaat mee. Zij hopen stilletjes een plekje op de boerderij te krijgen.

HOOFDSTUK 9 THUIS.

Boris en Puppy wandelen een hele tijd, dan komen zij bij een weg. Puppy herkent de weg omdat de dierenarts daar woont. Zij lopen het pad op van de dierenpraktijk. Puppy blaft voor de deur. De deur zwaait open. 'Waar is jullie baasje?' vraagt de assistente van de dierenarts. Zij kijkt op de parkeerplaats en achter het huis. Zij vindt het vreemd dat er twee honden zonder baasje voor de deur staan.

'Kom,' zegt zij vriendelijk.

De honden mogen naar binnen, zij krijgen allebei een bak drinkwater en een hondenkluijfe.

'Wat zijn jullie lieve honden.' Zij aait ze.

De dokter komt zijn kamer uit en kijkt naar de honden. 'Hebben zij geen halsband? Zet eerst die grote hond op de behandelafel, dan kijk ik of hij een chip heeft.'

De assistente tilt Boris op de tafel. 'Gaat u hem eerst onderzoeken, dokter?' vraagt zij.

De dokter onderzoekt Boris.

'Die is zo gezond als een vis, hij ziet er goed uit, alleen zijn oren zijn vies.' De dokter maakt de oren van Boris schoon en pakt dan een apparaatje om Boris zijn chipcode te scannen.

'Deze heeft geen chip,' zegt hij en tilt Boris op de grond. Pak even die kleine, misschien heeft hij er wel één. Puppy staat op de behandelafel, de dokter zoekt met het apparaat boven zijn schoudertjes.

'Hebbes,' zegt de dokter en laat zijn assistente het nummer zien wat op het apparaat verschijnt.

'Ik onderzoek deze kleine hond, kijk jij ondertussen in de computer welk adres bij dit nummer hoort.'

‘Dit hondje heet Puppy van Kooten, hij was hier pas.’

Hier komen heel veel honden,’ zegt de dokter als teken dat hij Puppy niet herkent.

‘Ik heb hier hun adres,’ zegt de assistente.

‘Telefoneer ze snel, dan kunnen de dieren gehaald worden.’

De dokter zet Puppy op de grond en zegt: ‘zo vriend jij wordt zo gehaald.’

De dieren worden naar de wachtkamer gebracht.

‘Denk je dat ik bij jullie mag wonen?’ vraagt Boris aan Puppy. ‘Ik hoop het, want anders moet jij ergens anders wonen en dan zien wij elkaar niet meer,’ jammert Puppy zielig. De buitendeur zwaait open. In plaats van Lieneke ’s en Vincent ’s ouders staat oom Gijs voor hun neus. ‘Ik kom voor Puppy,’ zegt hij.

‘Wacht eens, volgens mij horen die twee bij elkaar,’ schrikt de assistente.

‘Nee hoor!’ Oom Gijs tilt Puppy op.

Puppy jankt en daardoor springt Boris tegen oom Gijs op. ‘Mm,’ mompelt hij: ‘weet je zeker dat zij beiden, ach wat. Bedankt voor alles, tot ziens.’

Oom Gijs tilt de honden in zijn auto en rijdt met hen naar zijn boerderij.

De auto stopt op het boerenerf. Hij laat de honden eruit. ‘Voort,’ roept hij. Boris rent achter Puppy naar de grote hondenmand. Mama ligt erin met zijn broertjes en zusje.

Mama kijkt verbaasd als zij haar hondenbaby ziet. Zij besnuffelt hem helemaal. ‘Wat ruik je vies,’ zegt zij en likt hem over zijn snoet. ‘Wie is jouw knappe vriend?’ ‘Boris, mama.’

Boris is meteen verliefd op mama. Hij heeft nog nooit zo'n mooie moederhond gezien.

'Ik kom hier wonen,' zegt hij blij: 'misschien wil jij een lieve vader voor jouw kindertjes.' Mama wil dat wel, zij stapt uit haar mand en likt Boris. Puppy ligt in de mand samen met zijn broers en zuster wat is hij blij om thuis te zijn.

Het is zondagmiddag als Vincent en Lieneke het boerenerf ophollen. 'Puppy, puppy waar ben je?' 'O, nee,' denkt Puppy want hij wil helemaal niet naar de stad. Hij wil op de boerderij wonen samen met Boris en mama. Hij holt weg, hij verstopt zich achter een stapel kisten in de schuur. Als hij de kinderen dichtbij hoort, holt hij snel de wei in. Midden in de



wei staat een oude stal die dienst doet als schuilhut tegen kou, zon en regen.

Puppy verschuilt zich tot diep in de nacht. Als hij zeker weet dat Lieneke en Vincent van Kooten weg zijn, huppelt hij naar de boerderij terug. De schuurdeur staat open. Boris ligt in de ingang, hij houdt de boel in de gaten. 'Puppy!

roept hij blij: 'jongen ik dacht

dat je meegegaan was met de familie van oom Gijs. Hij kwispelt hevig met zijn staart.

'Ik blijf hier Boris, hier woon ik en hier is mijn thuis.'

'Mag ik mij dan even voorstellen,' zegt Boris: 'ik ben jouw nieuwe vader, hoe vindt jij dat?'

'Ha, ha, ik vind het geweldig!' lacht Puppy.

EINDE.